

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-176202-2/KM-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-176202-2/KM-2019, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 26. 11. 2019, č. j. KRPU-201589-2/ČJ-2019-0400KR-PI, se **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-176202-2/KM-2019, kterým bylo k odvolání žalobce ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 26. 11. 2019, č. j. KRPU-201589-2/ČJ-2019-0400KR-PI, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) zčásti odmítnuta jeho žádost o poskytnutí: „*veškerých záznamů o volání na linku 158 dne 9. 11. 2019 týkajících se činnosti v Tovární ulici v obci Kovářská. Dále prosím o poskytnutí veškerých záznamů o výjezdu hlídky na uvedené místo dne 9. 11. 2019 (včetně fotodokumentace)*“, a to z důvodu uvedeného v § 11 odst. 2 písm. a) a § 8a odst. 1 InfZ. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že bylo doplněno odmítnutí poskytnutí informace, a to že videozáznam z minikamery ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 se odmítá i podle § 2 odst. 4 InfZ. Ve zbytku pak bylo rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že dne 13. 11. 2019 požádal o poskytnutí záznamů podle InfZ, jak bylo citováno v úvodu tohoto rozsudku a následně zrekapituloval průběh správního řízení. Následně namítal, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu je v části týkající se vymezení okruhu odepřených informací neurčitá, neboť jeho součástí má být i anonymizovaný obsah dalších záznamů, avšak ve výroku ani v odůvodnění předmětného rozhodnutí není zřejmé, co má být těmito dalšími záznamy.
2. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezjistil případný souhlas třetích osob s poskytnutím informací. Povinný subjekt tak rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu. Podotkl, že jedním z oznamovatelů byl právní zástupce žalobce, který nebyl nijak dotázán, zda s poskytnutím údajů souhlasí, ačkoliv dle obecného doporučujícího stanoviska žalovaného je vhodné udělení souhlasu u třetí osoby ověřit. Žalobce dodal, že výše uvedené se netýká pouze osobních údajů, ale též údajů odepřených podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Na podporu své argumentace odkázal na komentář k zákonu o svobodném přístupu k informacím a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné, neboť v poskytnutých písemnostech byly znečitelněny rovněž informace o zjištěných učiněných na místě hlídkou Policie České republiky, včetně těch, které nejsou osobními údaji, a jejich odepření nebylo zdůvodněno, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dle žalobce doplnil odůvodnění tím, že anonymizace byla provedena podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ pouze ve vztahu k záznamu o volání na linku 158, ale nikoliv ve vztahu k zjištěným učiněným na místě hlídkou Policie České republiky, tedy co hlídka na místě viděla, nikoli to, co jí někdo jiný sděloval. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce rovněž v nevypořádání se s odvolací námitkou týkající se veřejného zájmu na poskytnutí informací. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84.
4. Podle žalobce správní orgán nesprávně aplikoval § 12 InfZ a řádně neprovedl test proporcionality. Podotkl, že vyžádané informace vypovídají o okolnostech zavážení areálu společnosti Daben Kovářská s. r. o. smrkovou kulatinou, a to za situace, kdy halu na pozemku p. č. XA v k. ú. X, která je určena k užívání jako skladiště, výše uvedená společnost využívá jako pilnici, čímž se dopouští správního deliktu. Na podporu svého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrzení navrhl k důkazu spisy vedené Městským úřadem Vejprty, stavebním úřadem; Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu; a Magistrátem města Chomutova, stavebním úřadem k podnětům týkajícím se protiprávního provozu pilařského závodu v obci Kovářská.

5. Ve vztahu k odepření anonymizovaného záznamu z minikamery žalobce namítal, že žalovaný provedl nesprávný výklad § 2 odst. 4 InfZ. K požadavku restriktivního výkladu zákonných omezení práva na informace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 97/2009-119. Poznamenal, že tvrzení žalovaného o technické náročnosti je nesprávné a ryze účelové. K případné rozsáhlosti a pracnosti vyhledávání částí videozáznamu, které bylo možnost poskytnout, podotkl, že povinný subjekt mohl vznést požadavek na náhradu nákladů spojených s poskytnutím informace dle § 17 odst. 1 InfZ. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67.
6. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, když žalovaný nedostál své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce před nesprávným rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření informace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně odmítl, že by žalobce zkrátil na jeho právech a vydal nezákonné rozhodnutí. K žalobním námitkám předně plně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí je zcela určitá.
8. K osobě právního zástupce žalobce podotkl, že v dané věci není třetí osobou, neboť je v postavení oznamovatele a současně žadatele o informaci. V případě třetích osob, tedy svědků události, vycházel z věty druhé a třetí § 12 InfZ, dle kterého povinný subjekt není povinen u každé žádosti automaticky ověřovat, zda trvá důvod odepření informace. Konstatoval, že osoba, vůči níž právní zástupce žalobce opakovaně činí oznámení na linku 158, nebude souhlasit s tím, aby její osobní údaje byly na základě žádosti poskytnuty. S odkazem na průběh předmětné události žalovaný uvedl, že je zcela zjevné, že zde nejde o žádný veřejný zájem, který žalobce neustále namítá, nýbrž o osobní spor mezi právním zástupcem žalobce a provozovatelem pilařského závodu v ulici Tovární v obci Kovářská, jelikož sám žalobce a jeho právní zástupce v žalobě uvedli, že jejich snahou je prokázat, že předmětný pilařský závod je provozován nezákonně. Shrnul, že cílem žalobcem podávaných žádostí o informace není získání informací za účelem veřejné kontroly povinného subjektu, nýbrž snaha o vyřešení soukromého sporu, což však není ve veřejném zájmu.
9. K námitce žalobce, že byla znečitelněna i zjištění hlídky Policie České republiky, žalovaný uvedl, že v poskytnutých záznamech byly znečitelněny pouze osobní údaje a výpovědi třetích osob.

10. Dále žalovaný uvedl, že podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky, není povinností příslušníků si z každého výjezdu hlídky pořizovat videonahrávky. Za irrelevantní označil tvrzení žalobce, že postup Policie České republiky byl účelový. Podotkl, že uživatelské aplikace, které dokážou videozáznam pozměnit, existují, avšak jej neupraví tak, že by jej za pomoci stejné či podobné aplikace nebylo možno vrátit do původního stavu. V tomto konkrétním případě by však povinný subjekt pro anonymizaci záznamu musel využít speciální program, který by záznam upravil tak, aby jej za pomoci těchto veřejně dostupných programů již nebylo možno vrátit do původní podoby, a vytvořil by tak úplně nový datový formát. Konstatoval, že povinný subjekt prokázal, že případná úprava pořízeného videozáznamu by byla vzhledem k jeho délce a obsahu zcela nepřiměřená.
11. Závěrem žalovaný uvedl, že z jiných u něj vedených řízení je zřejmé, že právní zástupce žalobce opakovaně oznamuje údajné páchaní trestné či přestupkové činnosti na linku 158 a následně prostřednictvím svého rodinného příslušníka podává žádosti o poskytnutí informace, které se podaného oznámení týkají. V žádostech tedy vždy požaduje informace, které jsou mu jako oznamovateli známy, a neúměrně tak zatěžuje orgány státní správy. S odkazem na § 19 odst. 1 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, dodal, že v postupu právního zástupce žalobce lze shledat porušení zákona o advokacii, neboť má na věci osobní zájem.

Replika žalobce

12. Žalobce v podané replice uvedl, že namítal, že si žalovaný nezajistil souhlas právního zástupce žalobce, a nikoli osoby, na kterou právní zástupce opakovaně činí oznámení na linku 158. Žalobce konstatoval, že žalovaný popřel existenci veřejného zájmu, ale předmětem žalobního bodu bylo to, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že zde veřejný zájem je. Za nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že dotčené správní orgány žádné porušení zákona neshledaly a k důkazu navrhl rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 8. 10. 2013, č. j. MU-VEJ/2363/2013//SÚ-VI, rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 11. 5. 2016, č. j. MU-VEJ/610/2016/SÚ-VI/R87, příkaz České inspekce životního prostředí ze dne 15. 7. 2013, č. j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1308433.001/13/UJN, a rozhodnutí Městského úřadu Kadaň z 11. 3. 2019, č. j. MUKK/11027/2019. Argumentaci žalovaného k námitce týkající se záznamu z minikamery označil za výmluvy a podotkl, že videozáznam lze pozměnit vratným způsobem, záznam přehrát a za pomoci nahrávání obrazovky vytvořit záznam nevratný. K možnosti nevratně anonymizovat videozáznam navrhl provést důkaz znaleckým posudkem.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle které je výrok rozhodnutí povinného subjektu neurčitý, neboť součástí okruhu odepřených informací má být i anonymizovaný obsah dalších záznamů, které však nejsou nijak konkretizovány.
16. Při posouzení námitky neurčitosti výroku rozhodnutí povinného subjektu soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55) a samotného § 68 odst. 2 správního řádu, neboť InfZ přesně nevymezuje náležitosti výroku rozhodnutí v řízení o žádosti o informace.
17. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu.
18. Výrok rozhodnutí je tedy konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění a poučení, v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Ve vztahu k InfZ je pak výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich zneprístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žalobce formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli zneprístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55). V daném ohledu je přiléhavé odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, v němž bylo právní větou konstatováno, že „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41). Poukázat je možno také na komentářovou literaturu, kde bylo uvedeno, že „[p]ozornost je nutné věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož

bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).

19. Povinný subjekt na žádost žalobce reagoval přípisem ze dne 26. 11. 2019, kterým poskytl žalobci informace v anonymizované podobě. Konkrétně mu zaslal dvě kopie výpisů z informačního systému IS JITKA (2019 U 72234/71, 2019 U 72234/76), dva úřední záznamy ze dne 9. 11. 2019, č. j. KRPU-199149-2/ČJ-2019-040319, a ze dne 12. 11. 2019, č. j. KRPU-199149-3/ČJ-2019-040319, fotografickou dokumentaci ze dne 9. 11. 2019, č. j. KRPU-199149-1/ČJ-2019-040319, a dva náhledové listy s fotografiemi. Současně zaslal žalobci zvlášť CD nosič s fotografiemi v plném rozlišení, a to z důvodu nedostatečné kapacity datové zprávy. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 26. 11. 2019 byla současně podle § 15 odst. 1 InfZ částečně odmítnuta předmětná žádost žalobce z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) a § 8a odst. 1 téhož zákona.
20. Podle § 8a odst. 1 InfZ povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
21. Podle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
22. Z výroku rozhodnutí povinného subjektu nelze seznat, v jakém (konkrétním) rozsahu byla předmětná žádost žalobce o informace částečně odmítnuta, jelikož ve výroku je uvedeno, že *„z důvodu ochrany osobních údajů a soukromí fyzické osoby u tzv. třetích osob (osoba oznamovatele a další osoba přítomná na místě výjezdu hlídky) je provedena anonymizace jména, příjmení, data a místa narození, trvalého pobytu, užívaného telefonního čísla a obsahu podání oznámení a dalších záznamů, a zároveň je z těchto důvodů neposkytnut videozáznam z minikamery ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin z místa výjezdu hlídky do ul. Tovární ulici v obci Kovářská.“* Z uvedeného výroku není zřejmé, u jakých dalších záznamů byla anonymizace provedena, resp. u nichž došlo k znepřístupnění ve smyslu uvedených § 8a odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. V odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu přitom bylo ve vztahu k záznamům uvedeno, že *„[v]edle žadateli poskytnutých (byť anonymizovaných) záznamů o výjezdu hlídky existuje ještě videozáznam z minikamery umístěné na hrudi policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin, a to z místa, kam výjezd hlídky směřoval, tedy z Tovární ulice v obci Kovářská“*, dále bylo v odůvodnění uvedeno, že *„v záznamech o šetření policejního orgánu byly proto anonymizovány veškeré informace týkající se oznamovatele a všeho, co oznamovatel sdělil, jakož i toho, čeho se oznámení v souhrnu týká“*. Ani z obsahu odůvodnění daného rozhodnutí tudíž není zřejmé, co bylo myšleno „dalšími záznamy“, zda pouze záznamy o výjezdu hlídky či jiné další záznamy o šetření policejního orgánu, a není tedy zřejmý rozsah, u jakých konkrétních informací bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 43 A 77/2019-68).

23. Uvedené pochybení povinného subjektu poté mohl napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, neboť správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Žalovaný však ve výroku napadeného rozhodnutí vyslovil, že „podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. 11. 2019 pod č. j. KRPU-201589-2/ČJ-2019-0400KR-PI mění a to tak, že žádost o poskytnutí informace týkající se videozáznamu z minikamery ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 se odmítá i podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. V ostatním se rozhodnutí potvrzuje a odvolání odvolatele se zamítá.“ Žalovaný tedy, byť přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, shora konstatované pochybení povinného subjektu nikterak neodstranil. Ani on totiž nedostal požadavku na dostatečnou určitost výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ, tj. aby z něj byly přesně identifikovatelné informace, u nichž došlo k jejich znepřístupnění, a to zvláště za situace, kdy změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v doplnění důvodů pro částečné odmítnutí požadovaných informací týkajících se předmětného videozáznamu o § 2 odst. 4 InfZ.
24. Soud proto v této části uzavírá, že výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace, jakož i výrok napadeného rozhodnutí, je neurčitý, což činí rozhodnutí povinného subjektu nepřezkoumatelným, v čemž soud spatřuje vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tedy shledal námitku žalobce důvodnou.
25. Za nadepsaného stavu je poté v projednávané věci nutné konstatovat, že zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v jeho nesrozumitelnosti, brání tomu, aby se soud aktuálně zabýval dalšími v žalobě uplatněnými body, vztahujícími se již k jednotlivým důvodům, které žalovaného (resp. povinný subjekt) vedly k částečnému odmítnutí žádosti žalobce o informace. Jak už totiž bylo shora popsáno, ve věci bude nejprve nutno srozumitelným a jednoznačným způsobem ve výroku rozhodnutí popsat údaje, které nebyly poskytnuty, a to ve spojení s příslušnými zákonnými důvody svědčícími pro jejich znepřístupnění. Soud na základě těchto závěrů neprováděl žalobcem navržené dokazování pro nadbytečnost.
26. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
27. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávající situace nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro částečné odmítnutí poskytnutí informací. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací ve smyslu nadepsaného ustanovení InfZ.
28. Vzhledem k výše uvedenému tak soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku pro vadu řízení - nepřezkoumatelnost

spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí povinného subjektu, a soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou oba správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

29. Výrokem II. rozsudku soud žalobci, který měl ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Soud totiž nemůže odhlédnout od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od kauz, o nichž je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobce a jeho právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti eviduje soud 46 žalob žalobce). Právní zástupce žalobce přitom zastupuje žalobce, případně S. W. (v současnosti v jejím případě eviduje soud 64 věcí) v obdobných řízeních opakovaně. Případným je zároveň zmínit, že všichni tři uvedení jsou v blízkém příbuzenském poměru, jak ostatně plyne i z jejich podání - viz „Doplnění žaloby o popis účelu žádosti o informace a o popis okolností podání žádosti“ ze dne 17. 3. 2021, či např. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 46/2019.
30. Soudu je tak známa skutečnost, že žalobce zastoupený stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedl či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž pokaždé požaduje poskytnutí informace dle InfZ v kontextu provozu Pila Kovářská. V některých sporech je pak požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob. Ostatně i v nyní posuzovaném případě se jedná o žádost žalobce o informace, učiněnou prostřednictvím jeho právního zástupce, a to zjevně v přímé návaznosti na dřívější jednání právě právního zástupce žalobce. Sám žalobce se přitom nijak netají tím, že spolu s jeho matkou, prostřednictvím jejich právního zástupce, podávají „u Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, celou řadu stížností podle § 175 odst. 1 správního řádu na postup tohoto úřadu v různých záležitostech týkajících se provozu pilařského závodu“, přičemž následně „přijímají právní kroky“ (tj. činí mj. odkazované žádosti o poskytnutí informací) k tomu, aby byly všechny tyto stížnosti řádně přešetřeny. K tomu je možno pro ilustraci doplnit, že stejným způsobem bylo např. ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem podáno celkem již 172 podání od žalobce, S. W. a JUDr. J. W., jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, sp. zn. 15 A 130/2019, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.
31. Obdobná situace je zároveň i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobce, případně S. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobce, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu

k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“

32. Pokud jde o samotného žalobce, pravidelně zastupovaného právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, soudu je známo, že vedl či stále vede celou řadu obdobných soudních sporů. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021. Žaloby, jimiž žalobce napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
33. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecnující označení takových osob jako osob vedoucích „*spor pro spor*“, a nikoliv pro získání samotné informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních a za současného přihlédnutí k charakteru nyní posuzovaného případu, tak soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobci přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která se skládá pouze ze zaplaceného soudního poplatku v uvedené částce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu